

Љубинка Стојановић

ПИТ

драма

Рођена у Београду 1979 године. Дипломирала на Катедри за драматургију на Факултету уметности “Академији уметности БК” у класи професора Синише Ковачевића, јуна 2005. године. Тренутно студира последипломске студије театрологије на Факултету драмских уметности.

На анонимном конкурс за награду *Бранислав Нушић* 2003. драма *Голубарник* ушла у најужи избор и објављена у *Савремена српска драма бр. 15*.

Сарађивала у писању Билтена VI Југословенског позоришног фестивала у Ужицу 2001. године.

Учествовала у летњој школи филмске драматургије *Слободан Сјојановић*, у оквиру 25. Фестивала филмског сценарија, Врњачка Бања 2001. године.

У оквиру пројекта *Alcatrash*, сарађивала на изради филмског сценарија немачког редитеља Кристијана Вагнера (Christian Wagner Filmproduktion) 2002. године.

Пројекат *Корак ка позоришћу*, Удружења драмских писаца, покренут је јавним читањем драме *Голубарник*, у поставци Југа Радивојевића.

У оквиру пројекта Студентског Културног Центра – *Београдске приче 4* постављен је комад *Злајна удица* у режији Ане Томовић 2004. године.

Учествовала на 50. Стеријиним Позорју (2005. год), у оквиру пројекта Српског Народног Позоришта *Пројекат 3 – Пеј нових*

поглавља, у оквиру којег је постављена је драма са прве године студија *Живој у гробу*, у режији Срђана Радаковића. Истоимена драма објављена је и штампана у књизи *Пројекти 3* у издању Српског Народног Позоришта.

Тренутно ради на драматизацији бајке *Вук и седам јарића* за Луткарско позориште Пинокио, у режији Иве Милошевић.

До сада написала:

Драме:

- *Живој у гробу*, 2000. године
- *Ода Обескорењених или Град бољи од овог*, 2001. године
- *Голубарник*, 2003. године
- *Злајна удица*, 2004. године
- *Пиџ*, 2005. године

ТВ драме:

- *Мрежа*, 2001. године
- *Жена по средини*, 2002. године

Филмски сценарио:

- *Трн*, 2005. године

Текстови преведени на енглески:

- *Голубарник*
- *Пиџ*

* Опширније можете видети на Google-у, уношењем ауторовог имена и презимена.

Љубинка СТОЈАНОВИЋ

ПИТ
драма

У Питу*:

НЕРА, 25 год. – фаворит

ПАВЛЕ, 35 год. – путује за Кипар

МАРИЈА, 29 год. – Обична Обичнић

ВУК, 21 год. – он је нормалан

Овде и сада...

Напомена аутора: Видео запис има функцију подтекста и као такав представља саставни део наративне матрице комада.

И тамо где помислимо да смо открили грозоту, открићемо Бога;
Где помислимо да смо убили другог, убили смо себе,
Где помислимо да путујемо ван, доћи ћемо у центар своје егзистенције.
Где помислимо да смо сами, бићемо са целим светом.

Херој са хиљаду лица
Џозеф Кембел

* осим што представља скраћеницу за назив озлоглашене и непризнате расе паса – пит бул теријера, овај термин означава пса који је у тачно одређеној старосној доби и физичкој кондицији и као такав, након ригорозних тренинга, идеално припремљен за борбу

** the pit (енг.) – јама, рупа, окно, дупља, бориште

I

Сѝан, сведен на ниво знака. Фронѝално, бели зид који има функцију видео бима, исѝод њеѝа француски креветѝ. У једном углу сѝо и сѝолице. Нера седи за сѝолом. Посѝавља камеру ѝред себе. Укључује аѝаратѝ.

НЕРА: Ја немам мозак. Имам чмар! Зато ме сви јебу у главу.

Булмично ѝрождире храну ѝред собом. Прича ѝуним усѝима. Једе као живоѝиња...

НЕРА: Бити кул... Бити стварно кул. Хладно са стилем! Аер коњак: четиристо грама шећера, пола литре хладног млека, четири жуманца, два децилитра деведесетшестопроцентног алкохола. Миксером улупати жуманца са шећером. Добро разбити!!! Затим додати млеко са ванилишећером. И на крају додати деведесетшестопроцентни алкохол. ... А шта са преосталим беланцима? Малим, љигавим плацентама? Голуждравих, слепих пилића?... Клецен брот! Четири пилеће плаценте и шоља белог праха. Добро измиксати! Разбити! Да би се сјединили! У ту слатку, пенасту белину додати шољу меког брашна. Шаке сецканих ораха. Сецканих кајсија. Сецканих смокви. Суво грожђе. Кору поморанце. Смесу ставити у калуп, па у пећницу. Пећи дуго, на тихој ватри. Свако тесто се тако пода... И мора да успе! Импресионирати до краја! Само опуштено. Лежерно! Само за вас! Али онако, уз пут! Царска пита!!!... Четири јаја... Четири!.. Мој дечко је у знаку броја четири. Ја у броју један. Један и четири су пет. То баш и није нека хармонија. Четворка је сумњичава, јединица мора да буде слободна. Али то је кул! Слобода! Једна жена је једном рекла: НЕ ЈЕДЕМ КАО ШТО ОНИ ЈЕДУ, НЕ ГЛЕДАМ КАО ШТО ОНИ ГЛЕДАЈУ, НЕ МИСЛИМ КАО ШТО ОНИ МИСЛЕ, НЕ ВОЛИМ КАО ШТО ОНИ ВОЛЕ. УМРЕЉУ КАО ШТО ОНИ УМИРУ. Њене речи сада једу моји мољци на полици. Она је била слободна!

Клизи са сѝолице, завлачи се ѝод сѝо. Чучи, држи се за главу. Подиже руку, најѝињава камеру на сѝолу. Сѝушѝа је доле. Снима се.

НЕРА: Синоћ сам била слободна. Обукла сам мрежасте чарапе, закачила их халтерима. Обукла се у црно. Веома укусно. Веома кул. Обманула човека који ме воли. Слагала мајку и оца... Са којима живим, што морам... И отворила кавез... Била у кафићу најјача риба. Седела у најинтересантнијем сепареу. Била много паметна. Била мало дрогирана. Била мало пијана. Била много јака... Преко пута мене старац, врцава ока! Свима плаћа пића,

са мном се куца... Рецитовоао ми... Ахматову... Времплов!
 Али... Он је видео. Да сам болесна. Или је само флертовао. У
 његовим годинама реч је чвршћа од ките!... И он је видео! Ту
 чврсту реч забодену у мени дубоко. Бизарно је што код нас та
 реч не постоји. Ди ХЕМУНГ – кочница... унутрашњи стисак...
 грч... Многи људи пате због Хемунг – а! Добро је што немамо
 ту реч, да имамо многи би већ подлегли. Овако Хемунг је код
 нас, неких, подсвестан! Име је, ипак, знак!... Никада ми се није
 допадао знак мог имена. Родитељи су ми некрофили! Никада
 беби не бих дала име НЕРА! Одвојити ме тако сурово од свих
 Јелена, Биљана, Марија, Бојана, Зорана, Ивана, Сања, Тања...
 Обележити ме, ОДВОЈИТИ од свих њих... А деца умеју да буду
 баш сурова... Шетати сама на великом одмору, грицкати кле-
 цен брот. Седети у последњој клупи са вашљивом Софијом,
 која је увек смрдела на буђ. Која је увек имала скорене слине у
 углу ноздрва. И две кривудава, вертикалне линије депигмен-
 тиране коже на образима. Сада, када покушам да је се сетим,
 чини ми се да су то били трагови суза. Софи је била пет година
 старија од мене и писала је прелепе саставе о несрећној љубави,
 о патњи и о неким стварима које нисам разумела. Али су ми
 биле лепе. И њој су се сви смејали. И ја сам јој се насмејала,
 једном, док је читала састав пред разредом. Онако гласно, да се
 чује... Зато што сам хтела да им се приближим... А нисам. Само
 сам се удаљила од ње. Од једине ње, која ми је била саучесник
 или ме је чак и волела. Али мени није требала њена љубав. Већ
 њихова... Тог дана мој мозак се скупио – да би постао налик
 њиховом. Али плагијатор увек плагира оно најгоре од мај-
 стора. Можда да би се доказао?! ... И зато сам се скврчила.
 Стисла. И од мозга је постао чмар! А све то због имена! Зато
 никада не бих своју бебу тако означила. Била бих перфиднија...
 Уметнула бих јој водени жиг, као што имају све праве валуте.
 Знак који види само онај који зна где и како да гледа...

Мука јој је. Повраћа. Брише усња. Снима крућан кадар свој лица.

НЕРА: Или бих је убила!

МРАК

II

На кревету Нера и Павле имају секс. На видео биму, изнад њихових глава два пиш була у клинчу.

ПАВЛЕ: Каква си! Краљице моја! Спусти се сад мало доле, молим те!... Тако! Волим кад ме гуташ! ... Поједи ме целог. Тако кнегињо моја! Да...

Леже, ледају у флафон. Туше. Пуше...

ПАВЛЕ: Данас сам им се усро у живот. Није им било добро од мене. Доста су мене товарили говнима. Доста! “Добро јутро, шефе!”. Тако! Коначно! Од данас ја сам “Да шефе!” Али нико није приметио моју суштинску трансформацију. Нико није обратио пажњу. То је зато што су ограничени. Полако, све у своје време! Мала, сива, изгужвана оделца. Мале, жуте, смрдљиве мрље на поставама сивих сакочића... Браон ципелице... Пластичне хулахопке, што се тару међу ногама. Мали међуножни зрикавци. Мале скорене гаћице. Пластични ноктићи. Тужне силиконске сисице. Искежене брадавице... И ја који више нисам исти. А они ништа не капирају! Кад само помислим колико сам их мрзео. Колико сам их се плашио! Свако јутро! Њихове крмељиве очи, осмеси, смрадови из уста... Кармини око усана, на образима, око главића! Страшно!...

Устаје из кревета. Одлази до кујашила, пере уд изнад лавабоа. Нера и даље лежи. Чека...

ПАВЛЕ: Од данас више ништа неће бити као пре!... Кеш! Много кеша! Више нећеш морати да се осећаш као да ти нешто фали... Моћи ћеш да имаш све што пожелиш!.. Добро, мислим, све што пожелиш у границама! У неким границама нормале. Али ти си моја нормална кујица! Јел’ тако?

Павле излази из кујашила, леже у кревет. Коначно примећује да Нера све време ћути. Загледа је, мази, љуби, улађује се...

ПАВЛЕ: Што си сад таква? Шта има лоше у томе што волим да оперем киту? ОДМАХ? Не знам зашто то схваташ тако лично! Мој питоња воли твоју мацу. Али воли и да се купа!... Да буде чист.

Нера укључује телевизор. Мења канале: манекенке на писци, извештај са њујоршке берзе, паразити у организму, весци, шурбо – фолк певачице, извештај из Хаџа, суђење Мајкл Џексону, сумо рвачи, љубавна сцена, интјервју Дејвида Бекама, временска прогноза...

ПАВЛЕ: Добро! Како хоћеш! Али да знаш да ниси фер! Да ли си ти свесна какав сам данас имао дан? Да ли си свесна да сам од данас ја тај који управља? Собом? Својим животом? НАШИМ животом? Фирма је од данас моја! Цела фирма и сви у њој!... Дошло је моје време! А ти ниси способна да ме подржиш! Да будеш ту! Уз мене!... Не могу да верујем колико си саможива! Страшно! Ја сам тај који треба да попизди, не ти!

Уноси јој се у лице. Нера се подиже. Гледају се право у очи, носеви им се гошаво додирују. На видео биму – борба паса...

ПАВЛЕ: А, да ли је госпођица свесна колико туђих гузица сам се нализао да би био, стигао доведе?! Мислиш да сам уживао? Али сам имао циљ! А, да ли је госпођица данас срећна?!... Није! Како би и могла, када госпођица живи ван арене! Госпођица пичкица, нема појма како је скупити јаја! Изаћи и борити се!

Нера се облачи. Павле је праши у стоју, уносећи јој се у лице.

ПАВЛЕ: Каква си кучка! Немам речи! .. И стварно сад одлазиш?! Тек тако?!

Павле одлази до прозора. Сивања шаку на сивакло.

ПАВЛЕ: Немој да идеш!

Нера се закопчава...

ПАВЛЕ: Где ћеш?

Нера креће према врашима, узима камеру са стола, сивања је у шапну.

ПАВЛЕ: Бежиш по обичају!... Идеш кући?!... Ово би могла да буде твоја кућа!

Павле јој прилази. Милује јој образ, гледају се у очи.

ПАВЛЕ: Ево ти паре за такси.

Павле јој даје новац. Пољуби је у уста. Нера одлази.

ПАВЛЕ: Води рачуна да не сјебеш камеру!

МРАК

На видео биму појављује се тексти руке коју Павле шаље Нери: Милице, иако сам срећан и био постојиш... Ти си ПЕТИ ЕЛЕМЕНТ, због тебе се воде радови... због тебе се склапају примирја... You are marvelous! You are brilliant! You are excellent! You are ten time winner! You can do it baby! Твоја еНЕРџи покреће ГАЛАКСИЈУ... ВОЛИМ ТЕ МИЛИОН, МИЛИОНА СВЕТЛОСНИХ ГОДИНА...

МРАК

III

Пређаињи сѿан. Декорисан. Руниран. Свуда се виде ѿрагови људи и журке која се уѿраво завршила. Људи су оѿишли... За сѿолом седе Павле и Марија. Нера лежи на кревету. Снима их. Врло често користи крујне кадрове усана, очију, руку, сѿојала...

МАРИЈА: Али она несрећна риба у црвеној сукњи?! Са онаквим дупетом! Целулитом! Језиво! Јеси провалио како јој је било фрка поред клопе?!

ПАВЛЕ: Да! Ја сам баш нешто грицкао док сам разговарао са њом. А, она, мученица, све време ме гледа у уста и облизује се! ... Несвесно!

МАРИЈА: Преко су све рибе свиње! Треба да одем што пре! Не бих имала конкуренцију!

ПАВЛЕ: Као, прича са мном, а ја јој читам мисли: “Дај ми ту питу! Мени треба пита!”. Не драга, теби треба кита!

МАРИЈА: Флертовао си!

ПАВЛЕ: Нисам!

МАРИЈА: Јеси! Намерно си јој пришао. Разговарали сте двадесет и седам минута!

ПАВЛЕ: Двадесет и седам минута?

МАРИЈА: Двадесет и седам минута!

ПАВЛЕ: Прошло је као трен!

МАРИЈА: Време је релативно.

ПАВЛЕ: Допала ми се та њена глад. Та пожуда! Намерно сам јео све време! Жвакао сам сваки залогај оне Нерине царске пите, тачно тридесет пута. А причао сам пуним устима!

Окреће се ка Нери.

ПАВЛЕ: Милице, месиш боље од моје маме! Само да знаш...

МАРИЈА: А ово жуто, кремасто, а јако!

ПАВЛЕ: Аер коњак!

МАРИЈА: Аер коњак!... Баш је фенси! Мораш да ми даш рецепт!

ПАВЛЕ: Све си нас опила!

Марија и Павле ѿдижу чаше ка Нери. Наздрављају.

- ПАВЛЕ: Када сам видео грашке зноја изнад њених паперјастих, сивих брчића било ми је доста. Више ми није била интересантна.
- МАРИЈА: Савладао си сумо рвача!
- ПАВЛЕ: Звер је била на коленима... Дебела добро пуши. Сто посто!
- МАРИЈА: Капирам да није могла да се суздржи.
- ПАВЛЕ: Да ми попуши?
- МАРИЈА: Грозан си... Да. Да ти грицне... Један прстић, па други, па трећи... Целог да те прогута.
- ПАВЛЕ: Мрмот! Прави мали, сиви мрмот! Само да све што пре стрпа у своју рупицу на глави!
- МАРИЈА: Јадна!
- ПАВЛЕ: Својим малим, сивим зубићима све би нас самлела: “Све ми дајте! Све ми треба! Сад! Да сажваћем! Да прогутам! Гладна сам! Много! Умрећу ако не нахраним свој организам! Морам да серем! А, како ћу ако те не поједем?! Тако си ми сладак! Намњамњамњам!”
- МАРИЈА: Можда има хормонски поремећај?! Јадна... Увек је гладна.
- ПАВЛЕ: Шта ћеш... Сво то силно сало! То је њен крст.
- МАРИЈА: О чему сте причали?
- ПАВЛЕ: О енергији.
- МАРИЈА: Енергији?!
- ПАВЛЕ: О томе, како људи са измешаном енергијом, која је помућена из било ког разлога, привлаче исто тако људе са таквом, проблематичном, енергијом. И онда таква енергија кружи... И зато смо сви сјebани!
- Павле се окреће ка Нери. Шаље јој њољубац.*
- МАРИЈА: А, зато смо ми сјebани?! У праву је. Овде кружи тотално лоша енергија. Изнад ове земље је прави вртлог негативне енергије!... Треба што пре побећи одавде, док те вир не одвуче на дно!... Ако тако нешто овде постоји?!
- ПАВЛЕ: Онда смо мрмот и ја дошли до Бога.
- МАРИЈА: Дошли сте до Бога?!?
- ПАВЛЕ: Да. Она мисли, да је Бог ужасно усамљен.
- МАРИЈА: Усамљен?!?

- ПАВЛЕ: Мрмот мисли, да Бог више не жели да нас види...
- МАРИЈА: Можда смо му досадили?!
- ПАВЛЕ: Мрмот мисли, да смо му се згадили... А, онда сам замислио мрмота како се пари са неким другим хрчком... Помислио сам како то мора да смрди!...
- МАРИЈА: Можда, стварно, има хормонски поремећај!
- ПАВЛЕ: Мора да ради на себи! Што не иде у теретану?
- МАРИЈА: Можда не може због тог хормонског поремећаја.
- ПАВЛЕ: У здравом телу здрав дух! Та девојка је у потпуном хаосу! То се види! Она нема никакав систем! Нема план! Идеју! Стратегију! Нема контролу! Циљ!... Страшно!
- МАРИЈА: Можда је њен циљ да оде одавде у неку другу земљу. У неки други град, бољи од овог... Можда је овде сваки њен напор, проклет и осуђен! Шта ако се осећа као зомби? Шта онда?! И шта ако јој је неко сјеб'о срце?! Шта ако се зомбију ум гуши у овој помрчини, овде, па мора да једе?
- ПАВЛЕ: Јеботе, мали, сиви мрмот ми је појео журку! Страшно!
- МАРИЈА: Можда она не сме више да скрене поглед од отвореног фрижидера... Шта ако онда види само црне рушевине свог живота. Можда је схватила да је овај град појео њу?... И шта ако зато мора да једе?! Да се одбрани! Зато што је сама и гладна! Зато што не може да добије оно што жели?
- ПАВЛЕ: Може то да добије у теретани! Како ја?! Ја сваког понедељка, среде и петка, пре посла идем у теретану. Суботом у три идем на фудбал.

Окреће се ка Нери. Задовољно је ѿосмајра. Нера снима кружан кадар његовог лица.

- ПАВЛЕ: После, ја и милица изнајмимо ДВД. Један за њу и један за мене. Наручимо пицу... Рај! Недељом код маме на ручак. После сваког ручка легнем, да одспавам пола сата. И то је то! Имаш ритам! Организујеш се! Преузмеш иницијативу! Идеш и на бадње вече, по највећем снегу и леду, у теретану! Нигде никог, само ти! То је тако! Упорност и снага карактера стварају победника!... И онда постанеш шеф!... Преузмеш фирму!!! Направиш журку. Будеш домаћин. Све је јако једноставно, само кад одлучиш!

- МАРИЈА: А, ко је њу у опште звао?

МРАК

IV

Карџел. Трејераво свејло над рингом. Борба се ујраво завршила. Људи су однели ње и оишли. У ваздуху мирис крви. Нера снима ринг, крваве ирагове борбе. Њен видео запис, иројекцију се на оронилом, мемљивом зиду. У једном углу, обавијен мраком, ситоји Вук. Нера се окреће ка њему, снима кружан кадар његовог лица. Ђује. Посмаирају се...

- ВУК: Шта радиш ти овде?
- НЕРА: Дошла сам да нешто научим.
- ВУК: Научиш?
- НЕРА: Да научим како се бори.
- ВУК: И?
- НЕРА: До последње капи.
- ВУК: Повраћала си у току борбе.
- НЕРА: Било ми је мука.
- ВУК: Како си сазнала за ово место?
- НЕРА: Ти си ми рекао.
- ВУК: Ја?
- НЕРА: Ти. Синоћ, на журци. Договарао си се са неким, за вечерас.
- ВУК: Слушаш туђе разговоре?
- НЕРА: Гледаш туђе жене?
- ВУК: Скреч!
- НЕРА: Шта то значи?
- ВУК: Када уђу у арену, сваки борац иде у свој угао. На судијин знак питови се пуштају и онда почиње... То пуштање у дуел је скреч.
- НЕРА: Ово је био мој скреч?
- ВУК: Ово је био твој скреч... Добра си.
- НЕРА: То је зато што сам женка... Мужјаци се боре курцем, женке срцем.
- ВУК: Зашто се кријеш иза камере?
- НЕРА: Не кријем се.
- ВУК: Шта онда радиш?

НЕРА: Хоћу да кажем нешто.
ВУК: Шта?
НЕРА: Нешто важно.
ВУК: Коме?
НЕРА: Други пут.
ВУК: Мислиш да ће га бити?
НЕРА: Знам да ће га бити.
ВУК: Ниси се уплашила?
НЕРА: Увек се плашим.
ВУК: Лепа си.
НЕРА: То не значи ништа.
ВУК: Колико имаш година?
НЕРА: Двадесет пет. Ти?
ВУК: Двадесет једну.
Ћуше...
НЕРА: Штета... За обоје.
ВУК: То не значи ништа.
НЕРА: Значи ће.
ВУК: У овој борби не постоје правила. Она се стварају у ходу.
Иду једно ка другом. Полако...
НЕРА: Чиме се бавиш?
ВУК: Уписао сам факултет. И радим ОВДЕ...
Вук руком показује на карџел.
ВУК: Ти?
НЕРА: Завршавам факултет... Шта радиш ОВДЕ?
ВУК: Други пут.
НЕРА: Мислиш да ће га бити?
ВУК: Знам да ће га бити.

Свије једно насјрам другоџ. Поишуну су ушли једно у друго, али им се шела не додирују. Нера је сјусџила камеру. На йоду крвава флека. Гледају се у очи. Њушкају се. Шайућу.

- ВУК: Искључи камеру.
 НЕРА: Не могу.
 ВУК: Зашто си са њим?
 НЕРА: Зато што не умем без њега.
 ВУК: Зашто си онда са мном?
 НЕРА: Зато што не могу другачије.
Нера му обавија руке око врати, љуби га.
 НЕРА: Скреч!
 Спуштају се на земљу у рингу. Воде љубав...
 ВУК: Како се зовеш?
 НЕРА: Нера. Ти?
 ВУК: Вук.
МРАК

V

Павлов сџан. Нера сџоји на ѓрозору. Снима. На зиду ѓројекција Де Кирикове слике "Тајна и меланхолија једне улице", као да је Де Кирикова слика, Нерин ѓољед кроз ѓрозор... Нера се окреће, снима собу. Седа на ѓод, ѓосџавља камеру.

- НЕРА: Павле је отишао у теретану. По оваквом времену. Психопата! Ветар. Увек сам га се плашила. Као беба сам вриштала када би почео да дува. Тај фијук... Ветар је бескомпромисан. Он допире свуда. Довољна је и најмања пукотина... Зато се цигани чергари боје ветра. Можда сам у прошлом животу била циганка... Можда је због мене Пушкин ишао за чергама... А, можда сам ја била Пушкин?! Да ли је он волео чардаше или неки други?!... Боже, како заборављам! Некада сам то знала. Некада сам много тога знала. Сада заборављам. ... Сећам се само мириса. Они ме увек врате. Сећам се мириса своје школске торбе. Мириса косе моје прве љубави. Крви када сам први пут добила менструацију. Нисам желела да поверујем у ту црвену мрљу на гаћицама. Клекла сам на под и молила Бога да то заустави. Нисам желела да одрастем! Нисам била спремна на то. Осећала сам да ме нешто тако сурово откида од детињства. Да

постајем рањива. И да та рана крвари. Живот! Отишла сам у купатило, узела мамин бријач, обријала рибицу, украла јој један уложак. Правила се као да се ништа није догодило. Крила сам своју тајну годину дана. Нико није знао. Није то нормално! Моје другарице су се тиме поносиле! Једна је добила златне минђуше од бабе?! Ја сам се правила луда. Нисам била спремна за живот! Редовно сам се бријала и била девојчица. И тако је почело... Ја сам острво и лавиринт у коме се прождирем, сваки дан! И мучем, САМА у себи, да не чује нико! ... Не уmem да живим. Зато ми треба неко, да гледам како се то ради. Кукавица! Плачипичка! Себична! Саможива!...

Пали циџаретју... Снима дим. Насџавља.

НЕРА: Ишла сам да се нађем са Вуком! Дувао је хладан ветар! Није ми сметао. Лупао ми је шамаре и подсећао да сам жива. ДА МОГУ ДА ВОЛИМ! Чекала сам трамвај. Чекала нервозно. Поред мене је стајала девојчица од неких десетак година. И ветру се допала њена коса, па се играо са њом. Мала је гледала у шине, у руци је држала флуоресцентно зелени обруч. Погледала ме је старачким очима. “Тето, јел’ може трамвај, да те убије на месту?” Уплашила ме. Такве ствари не очекујеш да чујеш од десетогодишње девојчице. Можда зато што заборављам... А, можда је и она тај дан добила мецу? Излупетала сам нешто, дошао је мој трамвај, она је остала. Заборавила сам је. Нисам имала времена да размишљам о том детету. Журила сам!... ОН НИЈЕ МОГАО ДА ДОЂЕ!!! Враћала сам се. Трамвај је био пун. У ваздуху нафталин, упржена јела, кварни зуби, копије парфема, бели лук, пувањци...Неко ми се навалио на леђа. Кроз прозор, станица на којој сам срела малу. Људи. Кола хитне помоћи... И зелени хулахоп на сивом асфалту. Излетела сам из трамваја, клекла на колена и молила Бога да ми опрости... Онда сам повратила.

МРАК

VI

*Сћан. У кревету лежи Павле. Мења канале... Нера на њоду. Пуши цоинџи.
Снима га...*

ПАВЛЕ: Хиљаду пута сам ти рекао да прекинеш да дуваш. Мозак ћеш одувати. Шта ће ти то?! О. К. И ја сам свашта радио, али све су то глупости. Сад си у најбољим годинама, а ти се трујеш?! Треба да рађаш децу, а ти ту дуваш к'о нека малолетница! Страшно! Кога ја волим?! Добро... Бар си смањила цигарете! Што је невероватно! Бледа си! Имаш подочњаке. Треба да вадиш крв! Да редовно једеш... Излазиш ноћу са оном твојом дегенском екипом! Без везе! Све те журке, јурцања! Све је то срање. Видећеш! Када напуниш тридесет схватићеш колико времена и пара си бацила по неким загушљивим подрумима... Треба да се смириш! Да завршиш ту школу! Одуговлачиш! Вучеш тај дипломски већ две године! Нећеш да преузмеш одговорност! Ја то не разумем! Страшно! Знам да немаш мир код куће. Али можеш овде да учиш! Ја ти нећу сметати... Да дипломираш већ једном!... Ту твоју... Уметност! Милице, то је бар лако! Избрљаш нешто и то је то! Шта они знају!? После аплаудирају! Знам их ја све напудерисане на премијерама. Битан је маркетинг! У то се верује!... Ако не буду веровали, купићемо их.

Павле усћаје, рукама наглашава сваку реч, са озбиљношћу њок – шоу њројоведника.

ПАВЛЕ: Ти само треба да почнеш да радиш! Да уведеш ред у свој живот! Да постанеш човек! Нема више ратова и срања да се извлачиш! СИВИЛО!!! Искористи то сиво блато! Препишај га! Не буди глупава! Немаш ти још пуно времена, а биолошки сат откуцава! Тикатакатикатака!

Павле усћаје, оћвара њрозор, седа до Нере. Гледа је. Милује је...

ПАВЛЕ: Дошло је твоје време! Сада си у правим годинама. У напону снаге! Милице, мораш да научиш да се бориш! Нико није победио живот. Вештина је преживети га!!! Ја те знам, осећам те. Ја бих све урадио за тебе. Дозволи ми да те водим... Као ањео чувар, да лебдим изнад тебе и придржавам те, да те бодрим. Свет је пун зрикаваца, скакаваца, глодара, сисара, паразита, лишаја. Ти си другачија! Ти си расна! Зато те волим толико!

Вади куџиџицу, оћвара је. Нера снима куџиџицу у којој је веренички њрсћен.

ПАВЛЕ: Само реци ДА!

МРАК

VII

Клуѝа. Ноћ. Нера и Вук. Хладно је... У ѝозадини на зиду јавног WC-а ѝројектѝује се слика ѝиш була на ѝренажеру. Пас задихан, балав ѝрчи ѝо ѝокреѝној ѝираци. Сам...

ВУК: Ниси понела камеру?

НЕРА: Нисам.

ВУК: Зашто?

НЕРА: Заборавила сам је. Журила сам да се видимо.

ВУК: Али она ти је баш битна.

НЕРА: То ти је комплимент.

Вук је милује ѝо лицу, загледа је у очи. Љубе се.

НЕРА: Зашто ниси могао да дођеш?

Пушѝа је. Удаљава се...

ВУК: Знаш зашто.

НЕРА: Када ћеш престати да будеш уличар?

ВУК: Када будем скупио довољно кеша!

НЕРА: Значи никад.

Вук је љуби.

НЕРА: Нећу!

ВУК: А, шта хоћеш?

НЕРА: Тебе.

ВУК: Имаш ме.

НЕРА: Не овако.

Тишина између ѝих...

ВУК: Некада су копали рупу дубоку око метар, широку око два. Да не могу да искоче, а онда су бацали керове у те рупе. Тако је Пит добио име. По тој рупи.

НЕРА: По рупи у коју је бачен.

ВУК: И само му то преостаје. Да кида.

НЕРА: Да кида до смрти.

ВУК: Увек си мрачна.

- НЕРА: То је због имена.
- ВУК: Не, то је због рупе у којој си.
- НЕРА: Из рупе изађеш. У рупу те баце. У рупу се вратиш. Да иструнеш... Зато из моје рупе нико неће изаћи.
- ВУК: Не треба ми оваква прича.
- НЕРА: Знам.
- ВУК: Ја имам времена. Цео живот је преда мном. Не требаш ми таква.
- НЕРА: Каква?
- Гледа је, смишља како да је уједе за срце.*
- ВУК: Пукнута!
- НЕРА: Сад си суров и одвратан.
- ВУК: Нисам. Само сам искрен.
- НЕРА: Волим те.
- ВУК: Опуштено цицо.
- НЕРА: Пусти ме да те волим!
- ВУК: Шта хоћеш ти од мене?
- НЕРА: Само да ти приђем. Можемо до звезда. До јебене црне рупе и још дубље!
- ВУК: Ја тебе не волим.
- Нера се смеје. Одрично клима главом. Њено понашање Вука избацује из њакџа.*
- ВУК: Драга си ми. Али те не волим!
- НЕРА: Лажеш!
- ВУК: Идем. Доста ми је!
- Вук одлази.*
- НЕРА: Скреч!
- Вук се враћа, погодила га је... Надвија се над Неру. Носеви им се гојово додирују.*
- ВУК: Ја сам Нико! Са великим амбицијама и великом китом! Зато хоћу да урадим Нешто!
- НЕРА: Можемо заједно...
- Вук савља јрсџ на Нерина усне, ућушкује је.*

ВУК: Волим кеш! Волим питове! Волим сисате плавуше!... Шта видиш ти у мени?

НЕРА: Себе. Космос.

ВУК: Ти си, бре, луда! Ја нисам твоја јебена црна рупа! Ја сам НОРМАЛАН!

Нера се смеје.

ВУК: Понашаш се као куја у терању. Хоћеш моју киту, а његов кеш!

НЕРА: Није истина! Ја сам тебе осетила. И знам како ти мене...

Вук је њрекида.

ВУК: Јебеш!... Ја волим твоје дупе и то је то! Ништа више!

НЕРА: Сереш! Зашто онда дрхтиш док ме јебеш? И стискаш ме и плачеш док свршаваш?!... Ништа ниси разумео. А тако бих те лепо волела. ... Иди!

ВУК: Ја нисам твој буђави космос. Мени кавез не треба!

НЕРА: Можда тај космос нема границе.

ВУК: За сада их има! Касније... ко зна.

Вук одлази. Нера се сјуишиа на њло. Смеје се.

НЕРА: Кавез или космос? Мили? Мили!

МРАК

VIII

Сѡан. Павле лежи на кревету, ѓледа ѡтелевизију, зева, мења канале... Марија седи за сѡолом, ослонила се на своју шаку као моћна хеленска божиња или било ко... Гледа у кавез са хрчком. Нерина камера сѡоји укључена на сѡолу. Снима хрчка у кавезу. Живоѡињица ѡрчи у црвеном ѡочку.

МАРИЈА: Где ти је Нера?

ПАВЛЕ: Отишла је са неким клинцем у шетњу.

МАРИЈА: И ти је тек тако препушташ неком клинцу?

ПАВЛЕ: Нека је. Тако ће ојачати. Тако ће схватити. Научити!

Ђуше. Марија нервозно ѡали цигарету. Дуне дим у кавез. У исѡом ѡренушку се ѡокаје, млаѡи рукама, ѡокушава да "изветри" кавез.

МАРИЈА: Извини, молим те! Јесам те повредила?

Марија се обраћа хрчку. Павле мисли да она разговара са њим.

ПАВЛЕ: Ниси ме повредила. Шта ти је! Не можеш ти мене да повредиш! Пустио сам је да види, да осети слободу. Да види да има и других и да они нису као ја.

Павле устјаје, прилази Марији, надвија се и љуби је у косу. Гледа у кавез на столу.

ПАВЛЕ: Шта је то?

МАРИЈА: Ја одлазим... Па сам мислила да ти оставим МОГ хрчка... Да га волиш уместо мене.

Павле ситоји над њом са гађењем посмајра кавез.

ПАВЛЕ: Како се зове?

МАРИЈА: Нема име.

ПАВЛЕ: Извини. Стварно није згодно. Знаш, Нера не воли глодаре! Жао ми је.

МАРИЈА: Ја бих га најрадије понела али не могу.

ПАВЛЕ: Нисам знао да имаш хрчка!!!

МАРИЈА: То је зато што си ме пре тачно седамдесет и два дана питао како сам.

Павле посмајра кавез са живошњицом.

ПАВЛЕ: Седамдесет и два дана?

МАРИЈА: Седамдесет и два дана!

ПАВЛЕ: Ја те познајем, нема потребе да те питам "како си". Ми смо пријатељи.

МАРИЈА: Која ми је омиљена боја?

ПАВЛЕ: Црвена?

МАРИЈА: Љубичаста! Чега се највише плашим?

ПАВЛЕ: Смрти? Не, ви жене се плашите старости... Бубашваба?

МАРИЈА: Мрака! И скакаваца!

Павле прилази Марији милује је по глави. Марија покрива лице рукама.

ПАВЛЕ: Марија, мила, шта ти је? Јел' треба да добијеш?

МАРИЈА: Које су ми боје очи?

ПАВЛЕ: Сиве?

Марија сјуишћа руке са лица, гледа у свој "иријашеља" Павла...

ПАВЛЕ: Зелене!?!

Павле је по први пут ВИДИ... Марија му оиразишћа осмехом. Ишак су иријашељи... Подиже кавез и гледа кроз њега у Павла.

МАРИЈА: Много је сладак!

ПАВЛЕ: Хрчак?!

МАРИЈА: Кад је депресиван, онда се завуче у своју рупицу и не излази. А кад је добре воље онда се мази, изврне се на леђашца и тражи да га чешкам по стомачићу.

ПАВЛЕ: Глодар?

МАРИЈА: А најслађи је кад зева. Као човек. Разјапи вилицу и стисне очице. Ти тако зеваш... И баш ми је тешко што морам да га напустим. Али немам избора. Идем да нађем срећу! Док још могу да је препознам.

ПАВЛЕ: А како се препознаје срећа?

МАРИЈА: Кад ти засузе очи.

ПАВЛЕ: Од среће?

МАРИЈА: Од среће која ти окреће леђа. По леђима најбоље препознаш срећу... Зато идем. Док не буде касно. Овде ме више ништа не везује. Само он!

Марија одлаже кавез. Павле сјуишћа поглед. Одлази до кухиње. Марија гледа у хрчка, узима камеру, снима своје лице, зашћим подиже мајицу, снима грудн зумира их сјуишћа мајицу. Павле улази у собу, у руци су му две чаше и флаша аер коњака. Марија га снима.

ПАВЛЕ: Пази! Пустн камеру. Већ се мало квари. Нера ју је нешто зезнула!

Павле сшавља камеру на ормар са којеј су обоје у кадру. Марија усшјаје, узима кавез. Сшоје, наздрављају. Ђуше... Гледају се.

ПАВЛЕ: Ти баш бежиш?

МАРИЈА: Баш идем.

ПАВЛЕ: Хоћеш се вратити?

МАРИЈА: Можда... Павле, како се ја презивам?

Павле ћушћн, гљушаво се насмеши. Узнемирује га Маријино инсисширање. Марија га гледа, више не очекује одговор. Наздравља, куцају се.

МАРИЈА: Мораш да ми даш рецепт за ово пиће.

ПАВЛЕ: Хоћу. Потпуно је педерско, али га ти волиш.
Марија гледа у Павла заштим на сави. Осмехне се.

МАРИЈА: Касно је.
Марија креће ка вратиима.

ПАВЛЕ: Чекај!
Марија ситане. Туше... Марија поново погледа на сави.

МАРИЈА: Нема је.

ПАВЛЕ: Вратиће се. Увек се врати.

МАРИЈА: Можда не жели да се врати?

ПАВЛЕ: Не зна она шта жели. Мораш да јој објасниш.

МАРИЈА: Мислиш да све знаш?!

ПАВЛЕ: Знам довољно. Знам да ме она безусловно воли.

МАРИЈА: То не постоји! Ти си јој потребан! Као што сам ја потребна овој животињици. То не значи да ме воли.

ПАВЛЕ: Лупеташ! Можда је одлучила да ме воли!
Марија се смеје, подиже кавез, гледа хрчка.

МАРИЈА: Постоји мука одлучивања и мука чекања.
Марија урилази Павлу, милује га по образу. Он јој љуби длан.

ПАВЛЕ: Ти си се уморила јел' да?

МАРИЈА: И од одлучивања и од чекања. Остала је само мука... Са обе стране.

ПАВЛЕ: Извини.

МАРИЈА: Ко хоће нађе начин, ко неће нађе разлог.... Бум! Кило фраза сам ти бацила на сто! ... Пат!

Симоје, гледају једно друго. Немоћни...

ПАВЛЕ: А, где идеш?
Улази Нера.

МАРИЈА: О, куја се вратила! У минут до дванаест!
Марија излази.

МРАК

IX

Сѿан. Нера седи на ѿоду, шминка се. Посѿавља камеру ѿред себе. На зиду се ѿројекѿују њене накарминисане усне, у одређеним ѿренуцима када Нера усѿане и шеѿа ѿо соби, њене усне замењује слика чељусѿи ѿиш була коју лаје.

НЕРА: Или ти или ја! ... Морам да те избаѿим из себе! Не желим да те волим! Прождиреш ме! Сурово, полако, темељно! Сисаш ми крв! Због тебе постајем слаба! Повијам се... Плашиш ме! Ти си моја црна рупа! Гуташ... Ти! Ја! Ја! Ти! Ми? Они? Они изван Нас? Они!!! Они су све сјebали! Они у својим великим кућама, са женом и телохранитељем. И они што их гледају и навијају из својих малих кућа уз пасуљ и пиво... И моји!... Они су криви за све!... Што ја тебе не могу да волим! А хтела сам! Покушавала! Да ти објасним! Морам да те пустим. Ти си мој стисак и грч! Мој Хемунг! И ко је крив? Што сам ја овако сјebана... Што сам досадна... Што измишљаам разлоге... Што пијем... Што гутам пилуле? Да се смирим! Што ми живот не ваља... Што имам квар! Што ми је мука... Што нисам волела... Што никад нисам стварно свршила него се правим... Што НЕ ВЕРУЈЕМ! Што јурим за љубављу. Трчим! Молим! Кад је нађем, одбацујем! Што се плашим! Што ми смета да се држим за руке. А држим се за дијету! Да будем лепа! Да ме не оставе... Да не патим! Тога се плашим! РАСТАНКА. И оног бола после! Што мислим на себе! Што ми је досадно кад сам сама са собом. Онда јурим некакве људе, причам некакве приче. Губим време... Мој живот није мој. Ничији није довољно стваран. Сви потпадамо под закон нужности. Тонемо у досаду, предвидивост, презир... Човек је човеку вук!!!... Један Вук ми је одгризао срце!... Није он крив. Није умео другачије. Уплашио се.

Нера се гѿризе за руку, размарује кармин, ѿрилази камери.

НЕРА: Као што се и ја плашим сада. Зато морам да те убијем! Извини.

МРАК

X

Слејо и ѓлуво доба ноћи. Пустјо парченце града. Људи већ одавно не залазе у тај крај... Масивна враћа ноћно клуба. Закапанчена. На њиховој површини пројектује се слика људи који играју у клубу, маса се само назире. Изнад ње узавреле каше, игра светлости. Добра журка... На сивенишћу испред седе Марија и Вук. Дувају... Између ногу јој је кавез са хрчком. Марија пуши и дува дим у кавез. Смеје се.

МАРИЈА: Ја га стварно волим! Просто га волим!!! Одувек сам га волела. Можда зато што га никад нисам имала. А и то ништа не значи. Јел' да? Можда ја имам тебе... Сад, у овом тренутку, али то је то. Ништа више... Људи су заборавили да живе Тренутак.

ВУК: Јуре за Вечним, а то је Тренутак. Ништа не капирају.

МАРИЈА: То је тако трагично! Јел' да?... А, ти си много сладак. Знам те ја, муваш се ту околу... И ти си изгубљен. Видим ти то у оку. И да си заљубљен... И да патиш. Све ја то видим. Али то је срање, малени! Нека ти је поломила срце и сад уједаш!

Вук је брицне...

МАРИЈА: Што се љутиш?! Ја сам на твојој страни.

Вук је њушка.

ВУК: Миришеш на укусно.

Марија се осмехне заводљиво...

МАРИЈА: Ти си безобразан мали уличар, јел' да!? И имаш неку тешку причу.

ВУК: Ни тежу ни лакшу од твоје.

МАРИЈА: И ја имам тешку причу. Требало је да одем данас одавде. Да се спасем... Знаш мој посао је такав да свуда могу да се запослим. Ја сам медицинска сестра. Ја лечим људе! То је јако депресиван посао и смрдљив, али ја КАО лечим људе. Забадам им игле, вадим крв, наносим бол! А они захвални... И тако сам пропустила још једну шансу. Требало је да одем за Јужну Африку. Тамо им требају сестре. Знаш ли да бих тамо имала свог роба! Замисли!

ВУК: Ша ти радиш овде?

МАРИЈА: Чекам неког.

ВУК: Овде? Па, овде нико неће доћи.

МАРИЈА: Баш зато... А ти? Шта ти радиш овде?

ВУК: Тражим нешто што сам изгубио.

МАРИЈА: Ниси га добро чувао.

Марија погледа на саи, осмехне се.

МАРИЈА: Сада бих већ летела. Била у облацима!

Марија погуче дим и дува у кавез. Вук поимаира Марију како се “забавља” са хрчком...

ВУК: Зашто га мучиш?

МАРИЈА: Може ми се...

ВУК: Остави га.

МАРИЈА: Добро је њему. Не зна за боље.

ВУК: Беспомоћан је у том кавезу.

МАРИЈА: И ја сам!!!

ВУК: Дај га мени.

МАРИЈА: Ево ти ТО срање. Мени и овако више не треба. Поклони га твојој девојчици. Увуци јој се у дупенце! Опростиће ти шта год да си урадио. Рибе су кокошке!

Марија ноћом гура кавез, Вук га узима.

МАРИЈА: Све је то тако досадно...

Марија покрива лице рукама.

МАРИЈА: Које су ми боје очи?

ВУК: Зелене.

Марија се насмеши. Погледа га и помилије, некако мајчински по образу.

МАРИЈА: Хоћеш код мене?

Марија и Вук несјају у мрачној улици.

МРАК

XI

Каријел. Трејераво свејло. Нера и Вук у ринџу, изџужвани... Крај њихових ноџу кавез са хрчком. Нера држи "своју" камеру. На зиду се пројектује крвава флека и кавез крај ње. Нера и Вук се љубе пријичјени једно уз друџо. Нера се одваја.

ВУК: Остани.

НЕРА: Зашто?

ВУК: Молим те.

Вук јој иружа кавез са хрчком. Марија гледа у кавез са животињницом.

ВУК: Ово је за тебе.

НЕРА: Кавез?

ВУК: Да те подсећа на мене.

НЕРА: Одакле ти то?

ВУК: Нашао сам га поред контејнера. Било ми га је жао.

Нера узима хрчка.

НЕРА: Људи су сурови.

ВУК: Најсуровији.

Гледају се.

НЕРА: Реци?!

ВУК: Предомислио сам се.

НЕРА: И ја сам.

ВУК: Дај ми још једну шансу.

НЕРА: А ко ће мени да да шансу?

ВУК: Ја сам твоја шанса!... Сањао сам те синоћ. Све црно, сва та смрт, немаштина и мрак... А ти, као комета око мене... Сијаш. Био сам на ливади, легао у траву, гледао у звезде... И умро... Нађубрио цвеће, нахранио пчеле, претворио се у мед.

НЕРА: Немаш ти мени шта да пружиш.

ВУК: А шта ти треба?

НЕРА: Сигурност.

ВУК: То не постоји на овој планети. То су људи измислили...

Подигне кавез са хрчком.

ВУК: Јел' он сигуран?

НЕРА: Јесте.

ВУК: Није! Могу сад да га извучем из те рупице у коју се набио и да га смојдим!

НЕРА: Идем.

ВУК: Немој да одеш!!! Испашће у праву матори Јапанац....

Нера му окреће леђа, одлази. Вук реципиује њесму "Случајни сусреџи"
јајанског њесника Каџуми Танаке.

ВУК: Халејева комета појавила се 1910. год. Ја сам се родио годину дана потом. Њен период траје седамдесет и шест година и седам дана, појавиће се, дакле, поново 1986. ... Сви су изгледи да више никада нећу видети ту звезду. Тако је и са људским сусретима... Ретко се сусрећу сродне душе, још ређе наћи ћеш праву љубав. Знаш да ће се мој истински пријатељ појавити тек после моје смрти и да је моја драга умрла још пре него што сам се родио.

НЕРА: Ја сам је видела! Водили су ме моји. Тачно се сећам! Једина слободна звезда на небу! То сам мислила док сам гледала кроз телескоп. А, ти?

ВУК: Био сам сувише мали, не сећам се.

Нера се окреће ка Вуку.

НЕРА: Откуд знаш ту песму.

ВУК: То је била омиљена песма моје мајке.

НЕРА: А, шта је са њом?

ВУК: Умрла је.

Нера се враћа, сџоји насџрам Вука. Гледају се.

ВУК: Постоје борци који када потпуно савладају противника, кад му полеме ноге, покидају врат и када овај умире под њима, почну да га лижу... Сажале се. Али то је јако ретко... Људи не цене много ову особину.

МРАК

XII

Павлов сѝан. Нера седи на ѝоду, Марија за сѝолом. Седе једна насѝрам друѝе. Нера снима камером Марију, она једе. Нера снима круѝан кадар њених усѝа док жваћу.

МАРИЈА: Не дам ти ништа!

Нера одлаже камеру, Марија одлаже јело. Окрећу се једна ка друѝој, ѝледају се. На видео биму, клање два ѝиѝ була... Гледају се. Ћуѝе. Дуѝо...

Нера се осмехне, ѝрилази Марији ѝолиже јој образ. Узима камеру. Одлази.

МРАК

XIII

Павлов сѝан... Нера и Павле. Павле хода ѝо фиѝнес ѝраци. Јако је задихан. Нера лежи на кревеѝу, снима ѝа...

ПАВЛЕ: Милице одлучио сам!!! Водим те на море... На Кипар! Шта кажеш?! Имам тамо нека посла... Купио сам цементару, знаш?! А њима тамо треба цемент, да залепе сав тај камен. И онда ми спојимо лепо и корисно! Теби и овако треба мало боје у лицу. Анемична си ми! Да не држиш опет оне твоје дијете?!... Види шта сам ти купио? Уопште не тренираш! Треба ти кондиција. Да ојачаш! Само се играш са том камером. Каква ти је то школа кад од тих брљања спремаш дипломски. Страшно! Али ја верујем у тебе! Ако је толики проблем, па купићемо школу. Јебеш школу... Јеси учила данас? Ниси?! Знаш!

Скаче са ѝренажера, долази до Нере. Подиже је лађано са кревеѝа, љуби јој руке, одводи је до бесконачне ѝраке. Посѝавља је на сѝраву. Нера ѝочиње да хода. Павле узима камеру, снима је.

ПАВЛЕ: Тако! Браво лепотице! Видиш да можеш! Још мало и почећеш да уживаш! Тако књегињо моја. Да подигнеш ту гузу, да буде још лепша! Да буде савршена. Пријавио сам те и на анти-целулит програм. Да ми будеш потпуно у форми. ... Али ти се опиреш! Избићу ја те лење бубе из твоје главице. Опиреш се, а то није добро за тебе! Ја знам шта је најбоље за нас. Јел' тако... Да... Види како fino идеш, браво!... Мало ћемо убрзати.

Павле убрзава ѝраку. Нера ѝоѝово да ѝрчи.

ПАВЛЕ: Данас нам је трогодишњица, а ја сам од моје девојчице добио глодара! Малог, сивог, мрмотчића... Лепо. Хвала! Сваком по заслуги. Нема везе... Ја ћу га волети... Као тебе што волим!... А, је'ли госпођица данас учила?! Није! Наравно да није! Да ли се госпођица спремила за сурову реалност? За живот? Госпођица је имала паметнија посла. Госпођица пичкица је тражила...

Павле повећава брзину на џиренажеру. Нера џирчи, гошгово да се сајлиће. Павле снима кружан кадар њеног лица.

ПАВЛЕ: Све знам! Мислила си да си слободна?! Ниси, милице. Поводац је био само довољно дугачак... А, "Мали" је леп. Јак. У напону снаге. Прави пит бул теријер!... Али ми смо имали добар секс!!! Јел' тако?! Реци!

Павле вади пишпиољ, пошеже на Неру. Пуца. Нера пада, њено тело заглављује бесконачну џраку, ајараш јечи. Павле џрилази, снима је...

ПАВЛЕ: Ти си похотна кучка. Све си уништила! ...Страшно!

Павле брише зној са чела. Сад му је лакше...

МРАК

XIV

Павлов сџан. Марија лежи на кревету, мења канале. Зева. На сџолу кавез са хрчком. Павле снима кавез.

МАРИЈА: И шта је то било са кучком?

ПАВЛЕ: Убио сам је.

МАРИЈА: Убио си је?

ПАВЛЕ: Да!

МАРИЈА: Али ти си је волео!

ПАВЛЕ: Тим сам лакше пуцао!

МАРИЈА: И шта ћеш сад?

ПАВЛЕ: Ништа.

Павлу је досадило Маријино зашџкивање, сву своју џажњу џосвеџио је хрчку.

ПАВЛЕ: Била је скотна.

МАРИЈА: А где је... сад?

ПАВЛЕ: Бацио сам је у реку. Није заслужила боље. Издала ме је.

Марија устџаје из креветџа, љрилази Павлу, ѓрли ѓа и љуби у косу.

МАРИЈА: Ако ти буде недостајала... Видела сам једног лепог кера на улици. Расан и јак... Изгледа као прави вук!

ПАВЛЕ: Не, хвала! Неће ми недостајати! Уосталом имам Белу. Види како је слатка!

Павле снима хрчка.

ПАВЛЕ: Она ме неће изневерити!

Павле одлаже камеру на сџо. На зиду љројекција хрчка који љрчи у црвеном љочку. Павле се окреће ка Марији, љодиже је, односи у креветџ.

ПАВЛЕ: Милице, хоћеш да се преселиш код мене? ... Ти ћеш бити моја права инвестиција! Ти си била ту уз мене, све време! Ти си та!... Идемо МИ на Кипар. Имаћеш све што пожелиш! Ти то заслужујеш!... Све раније су биле пропали фаворити.

Марија се кикоће. Хрчак љрчи у месџу. Точкић у кавезу икрийи. Сабласно. Сабласно. Сабласно. Шкриџа се наѓло заусџавља. Павле љриљрчава, надвика се над кавез.

ПАВЛЕ: Види?! Стала је! Не трчи више! Бела!?!... Па, јебем ти матер малу длакаву! Није ваљда уганула ногу?!... Говно једно!

МРАК

КРАЈ